

Arrest

nr. 123 114 van 25 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mauritiaanse nationaliteit te zijn, op 8 januari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 november 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 januari 2014 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MANDELBLAT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 juni 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familie-lid van een burger van de Unie.

1.2. Op 27 november 2013 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(...) In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

*vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.06.2013 werd ingediend door:
(...)*

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (...)'

Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond in het verleden ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Er worden volgende bewijzen voorgelegd:

- een 'volledig uittreksel van de gegevens van een ondememing natuurlijk persoon' dd. 06.02.2013 waaruit blijkt dat de referentiepersoon een zelfstandige activiteit uitoefent.
- inkomstenverklaring dd. 18.04.2013, afgeleverd door boekhoud- en fiscaal kantoor Isabelle Montmorency. Deze verklaring is echter geen officieel document van de belastingen (aanslagbiljet, ...) en wordt bijgevolg beschouwd als een verklaring op eer. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijke en waarachtigheid kan getoetst worden, kan dit attest niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.
- verklaring van het Ministerie van Sociale Zekerheid te Mauritius dd. 20.03.2013 waaruit blijkt dat betrokkene geen pensioen ontvangt. Echter, dit document toont niet aan dat betrokkene geen eigendommen bezit waaruit zij inkomsten haalt, en kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.
- verklaring op eer dd. 15.09.2011 van een derde waarin deze verklaart dat zijn moeder, zijnde betrokkene, financieel ten laste is van zijn zus, partner van de referentiepersoon. Echter, gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijke en waarachtigheid kan getoetst worden, kan deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs dat betrokkene in het verleden ten laste was van de referentiepersoon.
- bewijs van geldstortingen dd. 10.01.2010, 30.04.2010, 08.06.2010, 04.08.2010 en 10.11.2010 van een derde, zijnde haar dochter, aan betrokkene: deze documenten tonen niet afdoende aan dat betrokkene in het verleden financieel ten laste was van de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijkte verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, § 1, 1° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. (...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ter terechtzitting stelt de verwerende partij dat het beroep laattijdig werd ingesteld. Evenwel blijkt dat in tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt, de bestreden beslissing niet betekend werd op 27 november 2013 maar wel op 23 december 2013, zodat het beroep, ingesteld op 8 januari 2014 wel degelijk ontvankelijk is ratione temporis, gelet op artikel 39/57 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 42, §1, lid 2 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de evenredigheidsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht. Zij verwijt de verwerende partij verder een appreciatiefout.

De verzoekende partij betoogt dat zij bij haar aanvraag bewijzen heeft voorgelegd van stortingen die haar schoonzoon in het verleden aan haar heeft gedaan, alsook een attest dat zij niet ten laste is van het OCMW, een bewijs van inkomsten van haar Franse schoonzoon en een recent attest van onvermogen dat aantoont dat zij geen loon en geen eigendom heeft. De vereiste van de verwerende partij van het voorleggen van een bewijs dat de verzoekende partij geen eigendom bezit als voorwaarde van afdoend bewijs van haar onvermogen maakt een bijkomende voorwaarde uit die nergens in de wet is voorzien. De verzoekende partij verwijst naar arrest nr. 96 935 van 12 februari 2013 van de Raad waar de bestreden beslissing werd vernietigd. Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet vereist enkel dat de verzoekende partij een afdoend bewijs levert dat zij als ascendent financieel afhankelijk is van een Europese onderdaan, wat voldoende bewezen werd met de bewijzen van inkomsten van de Franse schoonzoon, de geldstortingen door de dochter, en de verklaring van het Ministerie van Sociale Zekerheid van Mauritius dat de verzoekende partij geen pensioen ontvangt.

Bovendien heeft de verwerende partij geen rekening gehouden met de verplichting bepaald in artikel 42, §1, lid 2 van de Vreemdelingenwet omdat zij nagelaten heeft een onderzoek te voeren naar de eigen behoeften van de schoonzoon van de verzoekende partij en te bepalen welke bestaansmiddelen hij nodig heeft om in zijn behoeften en die van zijn familie te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Te dien einde kon de verwerende partij alle bescheiden en inlichtingen doen overleggen door de schoonzoon van de verzoekende partij en door de Belgische overheid, quod non in casu.

Verder verwijst de verzoekende partij naar het arrest nr. 121/2013, gewezen door het Grondwettelijk Hof op 26 september 2013 en in het bijzonder de punten B. 55.2 en B.64.8, waaruit blijkt dat de ratio legis van deze beschikking erin bestaat erover te waken dat de familieleden van de Belgische onderdaan niet ten laste vallen van de overheid, wat in dit geval niet wordt aangetoond. Vanuit dit laatste perspectief behoort het aan de overheid om aan te tonen dat zij zorg draagt voor een juist evenwicht tussen het gestelde doel en de ernst van de aantasting van het recht, quod non in casu.

3.2. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.3. Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° (...)

2° (...)

3° (...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2° die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, (...).”

Artikel 40bis, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.”

3.4. Overeenkomstig artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet dient verzoekende partij ten laste te zijn van de referentiepersoon.

In deze kan verwezen worden naar expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip “ten laste” (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649) en anderzijds naar analogie naar de interpretatie van het begrip door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, 43) alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder “te hunnen laste komen” moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid. De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet bijgevolg begrepen worden in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het “ten laste zijn” inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam.

Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris in het raam van een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, waarbij artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk als voorwaarde bepaalt dat men ten laste moet zijn van de burger van Unie/Belg die men begeleidt of vervoegt, het bewijs eist van de ascendent dat hij in het verleden ten laste was van de referentiepersoon.

3.5. Waar de verzoekende partij aanvoert dat de wet niet voorziet dat zij in het land van herkomst onvermogen diende te zijn en dat dit een bijkomende voorwaarde is, wordt gewezen op wat hierboven wordt gesteld inzake het arrest Jia van het Europees Hof van Justitie en de daaruit volgende interpretatie van het begrip “ten laste”: de voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet begrepen worden in de zin dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam (zie ook RvS 12 november 2013, nr. 225.447).

Waar verzoekende partij nog verwijst naar het arrest van de Raad nr. 96 935 van 12 februari 2013 maar zij in werkelijkheid doelt op het arrest van de Raad nr. 96 298 van 31 januari 2013, wijst de Raad erop dat verzoekende partij niet aantoont dat de feiten die haar zaak kenmerken gelijklopend zijn aan de feiten die het door haar aangehaalde arrest kenmerken. Bovendien hebben arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde.

3.6. Verzoekende partij meent dat zij op afdoende wijze heeft aangetoond dat zij financieel afhankelijk is van de Europese onderdaan waarbij zij verwijst naar de door haar neergelegde stukken, doch de Raad stelt vast dat verzoekende partij nalaat de beoordeling van deze stukken door de gemachtigde in concreto te betwisten. Verzoekende partij maakt met haar betoog derhalve niet aannemelijk dat deze beoordeling kennelijk onredelijk is.

Met betrekking tot de stukken die het ‘ten laste’ zijn in het verleden moesten aantonen, oordeelde de verwerende partij immers:

“verklaring van het Ministerie van Sociale Zekerheid te Mauritius dd. 20.03.2013 waaruit blijkt dat betrokkene geen pensioen ontvangt. Echter, dit document toont niet aan dat betrokkene geen eigendommen bezit waaruit zij inkomsten haalt, en kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

- verklaring op eer dd. 15.09.2011 van een derde waarin deze verklaart dat zijn moeder, zijnde betrokkene, financieel ten laste is van zijn zus, partner van de referentiepersoon. Echter, gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs dat betrokkene in het verleden ten laste was van de referentiepersoon.

- bewijs van geldstortingen dd. 10.01.2010, 30.04.2010, 08.06.2010, 04.08.2010 en 10.11.2010 van een derde, zijnde haar dochter, aan betrokkene: deze documenten tonen niet afdoende aan dat betrokkene in het verleden financieel ten laste was van de referentiepersoon.”

Deze vaststellingen stroken met het administratief dossier. Het loutere feit dat verzoekende partij (nog) geen pensioen geniet in het land van herkomst, toont niet aan dat zij geen andere inkomsten heeft, zodat het niet kennelijk onredelijk is om dat niet te beschouwen als afdoende bewijs van onvermogen.

Het is voorts niet kennelijk onredelijk om een document dat op eenvoudige vraag door familieleden, vrienden of kennissen werd opgesteld bewijswaarde te ontzeggen.

De Raad stelt vast dat de bewijzen van geldstortingen in het verleden dateren van 2010 en de aanvraag pas werd ingediend in 2013, zodat het voorts niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij te oordelen dat deze documenten niet afdoende aantonen dat verzoekende partij in het verleden financieel ten laste was van de referentiepersoon.

3.7. Aangezien verzoekende partij niet heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon, dit terwijl dit een noodzakelijke voorwaarde betreft om verblijfsrecht te hebben op grond van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, is deze vaststelling voldoende om de bestreden beslissing te schragen. De motieven met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon kunnen dan ook als overtollige motieven worden beschouwd. De eventuele gegrondheid van kritiek gericht tegen overtollige motieven kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Waar verzoekende partij aldus meent dat een behoefteanalyse had moeten uitgevoerd worden in de zin van artikel 42, §1, lid 2 van de Vreemdelingenwet heeft deze kritiek geen betrekking op het determinerend motief en dient dus ook niet besproken te worden. Hetzelfde kan gezegd worden over de verwijzing van verzoekende partij naar de punten B.55.2 en B.64.8 van het arrest nr. 121/2013 van het Grondwettelijk Hof.

3.8. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

3.9. In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 8 EVRM en van artikel 4a van de Europese richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003.

Verzoekende partij betoogt dat het bestuur geen onderzoek heeft gedaan naar haar familiebanden zoals dat behoorde te gebeuren in toepassing van artikel 8, tweede lid EVRM. Zij zal voor lange tijd afscheid moeten nemen van haar dochter wat een schending inhoudt van artikel 8, eerste lid EVRM. Het EVRM staat hiërarchisch hoger dan de Vreemdelingenwet. Volgens de vierde overweging van de richtlijn 2003/86/EG is gezinshereniging een noodzakelijk middel om een gezinsleven mogelijk te maken en draagt dit bij tot de vorming van een sociaal-culturele stabiliteit die de integratie van onderdanen van derde landen bevordert. Het is bovendien een fundamentele doelstelling van de Gemeenschap. Volgens de vijfde overweging van deze richtlijn moeten de lidstaten deze richtlijn toepassen zonder onderscheid te maken op grond van vermogen. Volgens de vijftiende overweging dient de integratie van de familieleden te worden bevorderd, dienen zij daarom een status te verkrijgen die onafhankelijk is van die van de gezinshereniger en moeten zij op dezelfde voorwaarden als de gezinshereniger toegang hebben tot onderwijs, werk en beroepsopleiding.

De bestreden beslissing maakt volgens de verzoekende partij een schending uit van voormelde regels.

3.10. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de richtlijn 2003/86/EG, dient erop te worden gewezen dat een bepaling uit een richtlijn slechts directe werking heeft indien een lidstaat heeft nagelaten een richtlijn binnen de in de richtlijn bepaalde termijn om te zetten in nationale wetgeving of deze richtlijn niet op correcte wijze heeft omgezet, en indien de bepaling van de richtlijn duidelijk en

onvoorwaardelijk is en niet afhankelijk is van een discretionaire uitvoeringsmaatregel (K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, Constitutional Law of the European Union, Londen, Sweet&Maxwell, 2005, nrs. 17-048 en 17-124). Verzoekster toont niet aan dat de richtlijn 2003/86/EG incorrect of onvolledig zou zijn omgezet.

3.11. De Raad merkt op dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoekster maakt ook niet aannemelijk dat zij enkel in België een privé- en gezinsleven kan ontwikkelen. Zij houdt slechts voor dat zij verplicht wordt *“afscheid te nemen van haar dochter en voor een onbepaalde termijn”*, maar zet niet uiteen waarom zij niet in de mogelijkheid zou zijn om zich met haar dochter in haar land van herkomst of elders te vestigen. Zij licht evenmin toe waarom zij – die nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd – meent dat haar private belangen dienen te primeren op het algemeen belang dat gediend is met een stringente toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet. Haar beschouwingen laten dan ook niet toe een schending van artikel 8 van het EVRM of van het proportionaliteitsbeginsel vast te stellen.

3.12. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende april tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER